

RADKA ZADINOVÁ

ŠTĚSTÍ MÁ MOJE JMÉNO

CPRESS

Štěstí má moje jméno

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Zadinová

Štěstí má moje jméno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ŠTĚSTÍ MÁ MOJE JMÉNO

RADKA ZADINOVÁ

© Radka Zadinová, 2021
Illustrations © Marcela Jaklová, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3740-6
ISBN e-knihy 978-80-264-4013-0 (1. zveřejnění, 2021) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-4014-7 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-264-4012-3 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

1. KAPITOLA

TEREZA, JEDINĚ TEREZA

Život je jako na trampolíně. Když vyskočíte hodně vysoko, je to nádhera. Když letíte dolů, tak máte možná trošku strach. Protože se může stát, že si natlučete. Ale víte co? Já strach nemám. Do všeho se vrhám po hlavě. Však on mě někdo chytí...

Ale když jsme u té trampolíny – jak já závidím dětem, co ji doma mají! Co bydlí v baráčku se zahradou a můžou si od rána do večera hrát venku. Takové štěstí já nemám. My bydlíme v paneláku.

Až úplně nahoře. Když stojím u okna v pokojíčku, vidím téměř celé naše město. A když si stoupnu k oknu v kuchyni, můžu se dívat na nedaleké koupaliště a lesík, kde jsem si jako malá ráda hrála. Teď už tam nechodím. Stahují se tam starší kluci a z těch jde strach. A maminka by mi to stejně nedovolila.

Víte, co nesnáším? Nudu! Potřebuju se nějak zaměstnat a je mi jedno čím.

Třeba tím, že zlobím kocoura. Máme dva. Mourka a Mourka. Jeden je větší a druhý menší.

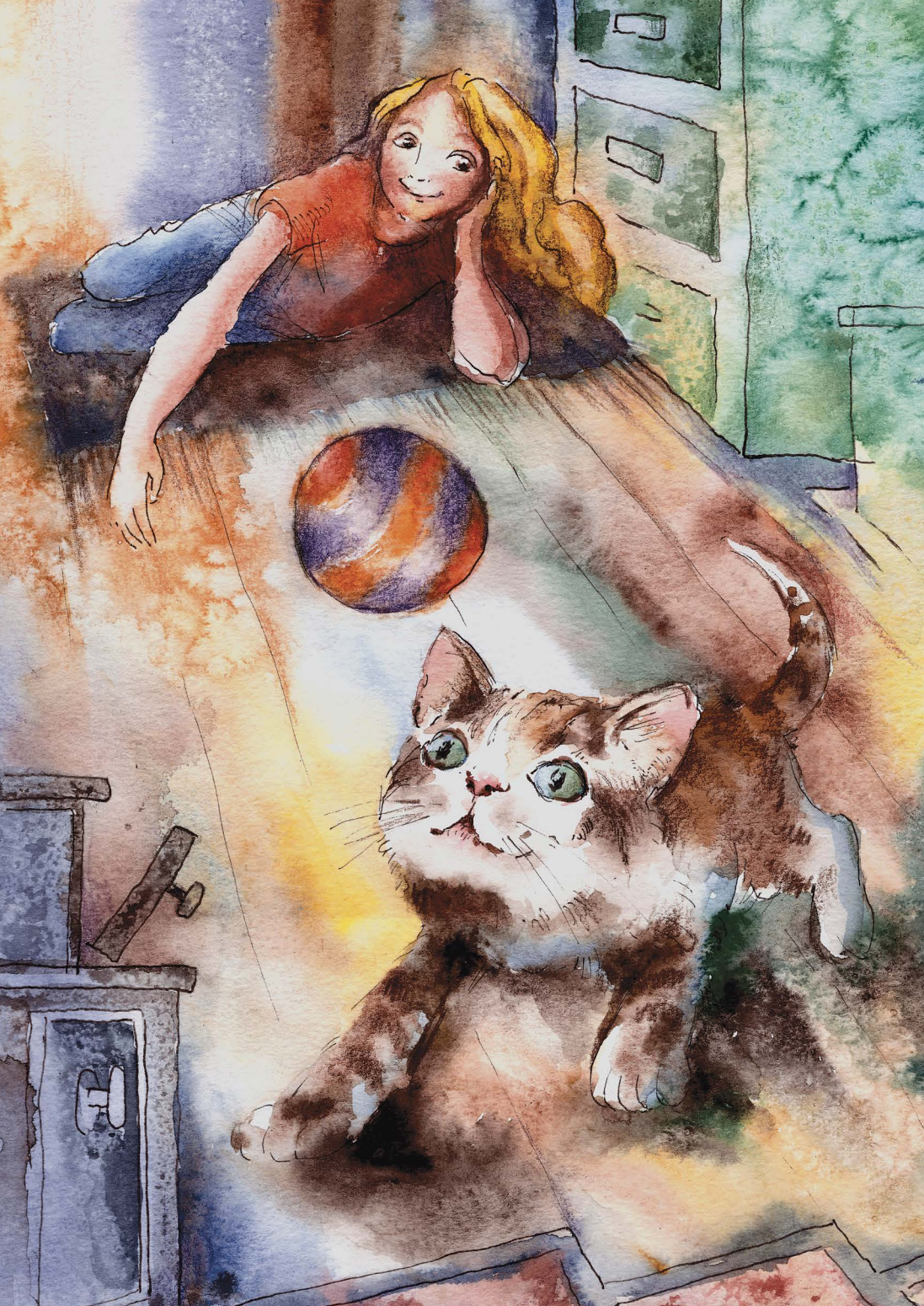
Zrovna teď po něm házím pěnový míček. Seká packou, protože se mu nelíbí, když do něj míček narazí. I když ho to nemůže bolet. A já se směju. Je to srandovní. Míček pleská tu o zed', tu o podlahu a občas přistane Mourkovi na hlavě. Ten prská a snaží se míček trefit packou, ale vždycky mine.

Jenže pak do chodby přijde maminka a začne se zlobit. Hubuje. Většinou si z toho ale moc nedělám. Nechám slova stéct po zádech, jako by to byly kapky deště, které kloužou po okenním skle. Usmívám se. Vůbec mi nevadí, že mi maminka hubuje. Ale poslechnu ji a nechám toho. Zvedám se na nohy právě ve chvíli, kdy se na chodbě objeví i táta.

Má trošku rozostřené oči a dívá se jinak. Jakoby zamlženě. Maminka se zamračí a já vím, že se zase budou hádat. Táta se totiž občas rád napije. Nedělá to často, ale kdykoli to přežene, maminka se zlobí.

Taky se mi nelíbí, když má táta tuhle náladu, a proto maminku chápu. Zatímco se rodiče na chodbě dohadují, zmizím. Vytratím se do našeho pokojíčku a dveře za sebou zavřu. Nechci to poslouchat.

Ale i přes zavřené dveře ke mně doléhají hlasy rodičů. Maminka mluví potichu, tatínek křičí. Schoulím se na posteli a zakryju si uši oběma dlaněmi, ale vím, že to stejně nepomůže. Nicméně předstírám, že jo.

Potom hlasy v chodbě konečně utichnou. Uvolním se a opřu se o zeď. Líbí se mi tu, ne že ne. I když bych teda mnohem radši bydlela v domku se zahradou. Ale tenhle byt je pořád větší než ten, kde jsme bydleli dřív. Tady máme se ségrou vlastní pokojíček. A brácha má taky svůj. Předtím jsme se museli dělit o jeden a pořád jsme se hádali.

Ne že bychom se teď nehádali. Jasně, že to děláme. Tomu se prostě nedá vyhnout. Občas mi leze na nervy ségra, občas brácha a někdy zase já jim. Jsem z nás nejmladší. Je mi jedenáct. A jmenuju se Tereza.

Tereza, jedině Tereza – znáte tu písničku? Je už stará, ale docela známá. Mně o ní řekla maminka. Od té doby si ji občas vyhledám a pustím.

Mojí ségře je patnáct a jmenuje se Maruška. A bráchovi je už osmnáct. Když chci, aby si se mnou hráli, odbydou mě. Zajímají je jiné věci než hry, které ráda vymýšlím. David je už na střední škole. Vyučil se zahradníkem a teď šel ještě na cukráře. Škola ho na rozdíl ode mě baví. Učí se

dobře a to navzdory tomu, že chodil do zvláštní školy. Nebo možná právě proto. Těžko říct. Já tomu rozhodně nerozumím.

Maruška je ještě na základce. Druhou třídu musela opakovat a od té doby potřebuje pomoc asistenta. Maminka se s ní doted' musí učit. Někdy to ve třídě nemá snadné, ale nikdy si nestěžuje. Na rozdíl ode mě. Já hned všechno řeknu.

Maruška je tichá, klidnější. Je mamince i víc podobná. Obě mají delší, hnědé vlasy a hnědé oči.

Já mám oči také hnědé, ale vlasy mám blond'até. Husté a vlnité. Jsem drobná a vypadám tak o tři roky mladší, než skutečně jsem. Jedenáct by mi nikdo nehádal.

Vypadám jako andílek. Ale to nejsem. Nikdy jsem nebyla.

Jsem jaká jsem. A to už se nezmění. I když maminka možná doufá, že ano.

Upřímně?

Kdyby jo, byla by to nuda. Takhle je to mnohem zábavnější...

2. KAPITOLA

JSEM JAKÁ JSEM

Jdu ze školy. Spíš by se teda dalo říct, že se loudám. Domů se mi totiž vůbec nechce. Čeká na mě jako obvykle spousta povinností. Jsem na řadě s utíráním nádobí. Taky to tak nesnášíte jako já? Stokrát radši bych dělala něco jiného.

A tak se ploužím, co nejpomaleji to jde, kopu do kamínek a pozoruju lidi kolem sebe. Moc ráda přemýšlím o tom, co dělají, kam jdou.

Dneska jdu ze školy domů sama. Většinou pro mě maminka přijde a pak jdeme domů společně. Ale dnes nemůže. Jela s Maruškou k doktorovi a nestihne se vrátit včas, aby mě vyzvedla. A tak, snad vůbec poprvé, jdu domů sama. Maminka má totiž o mě až příliš velký strach. Když nemůže přijít ke škole ona, pošle bráchu. Nebo tátu.

Ale já už jsem velká! Je mi jedenáct!

Dokážu domů dojít sama. Vždyť tu cestu znám jako svoje boty. Chodím tudy každý den. Ráno sem a odpoledne zpátky. Navíc je to k nám domů jen kousek.

A tak jdu a ještě zpomalím, protože v té chvíli cesta prudce stoupá. Po ohlazených kamenech to maličko klouže, před malou chvílí přšelo. Všude se vznáší mírný opar, jak se voda ze země zase odpařuje. Už teď je mi horko a ta sprška deště, co spadla na zem, vzduch moc neochladila.

Minu poslední dům a ploužím se kolem plotu. Nikdo nejde naproti mně ani za mnou, a tak se zastavím. Zírám skrz plot a prohlížím si zahradu. Nevím, kdo tady bydlí, ale to místo se mi líbí. Skoro každý den toužebně hledím přes plot a představuju si, jak si tam hrají. Proč my nemůžeme mít zahradu? Proč bydlíme v paneláku?

A pak si jí všimnu. Sedí ve stínu domu na dřevěné lavičce, opřená o popraskanou zeď. Ona mě nevidí, protože spí. Aspoň si to myslím. Má zavřené oči a hlava jí mírně poklesla, skloněná k rameni. Šedivé vlasy má stočené do maličkého drdůlku a tvář zbrázděnou vráskami.

Dřív jsem si myslela, že ty rýhy na tváři jsou jizvy. Maminka mi vysvětlila, že to kůže jen takhle stárne. A já se od té doby prohlížela v zrcadle den co den a zkoumala jsem, jestli se tam přes noc nějaké ty jizvy neobjevily.

Stará paní, spící na lavičce, sebou trhne. Ale neprobudí se, spokojeně dříme dál. Já zaslechnu nějaké hlasy, a tak se konečně odtrhnu od plotu, do kterého jsem mezitím zabořila prsty, a vydám se hlemýždím tempem dál. Projdu tunýlkem, kde to čpí nepříjemným zápachem a zdi jsou počmárané, a pak se vynořím už skoro na dohled našeho domu.

Doma už čeká brácha a zlobí se, protože jsem přišla pozdě. Ne, že by o mě měl strach. Ale chtěl jít pryč a nemohl, protože já ještě nemám svůj vlastní klíč. Musel počkat, dokud nedorazím domů.

Odběhne, sotva se zuju, a dveře se za ním s rachotem zabouchnou. Ušklíbnu se. A pak na zavřené dveře vyplážnu jazyk. Taky nemusel tak pospíchat.

Prázdný byt mě maličko děsí. Co budu dělat?

Ani mě nenapadne utřít nádobí, jak mám nakázáno. Kuchyni se vyhnu a zamírím k sobě do pokoje.

Jeden z kocourů vběhne za mnou. Chvíli si s ním hraju. Tahám za provázek a kocour ho nadšeně honí. Je neúnavný, ale mě to po chvíli přestane bavit. Odhodím provázek na zem.

Potom chvíli brouzdám na internetu. Dívám se na nějaká vtipná videa, to mě baví. Jenže dneska tady není nikdo, kdo by se smál se mnou. Nakonec mobil znuděně odhodím na postel.

Tašku s učením zakopnu pod psací stůl. Chvíli se nespokojeně rozhlížím kolem sebe a pak si sednu za stůl. Vytáhnu blok a něco si čmárám. Napadne mě, že bych mohla nakreslit Mourka. A tak to zkusím. Kresba vypadá všelijak, jen ne hezky. Zklamanež list vytrhnu z bloku a zmuchlám ho. Pak kuličku zmačkaného papíru odhodím na zem.

Jo, jsem bordelářka. To už se asi nezmění. Uklízet mě nebaví.

Nejradši bych šla taky ven. Za bráchou. Nebo za kamarádkami. Ale pak si uvědomím, že tady vlastně žádnou kamarádku nemám. Ach jo.

Moje jediná kamarádka ze školy se odstěhovala. Teď bydlí v jiném městě, ačkoli do naší školy pořád dojíždí. Ale už si spolu po skončení vyučování

nemůžeme hrát. A tak už to není takové jako dřív. Ve škole se totiž taky moc nevidáme – je o pár let starší a nechodí do stejné třídy jako já.

Ve třídě tu úplně nej kamarádku nemám. Ale mám spoustu kamarádů. Já jsem asi měla být kluk. S klukama si totiž rozumím víc jak s holkama. A nebojím se s nimi poprat. Asi proto mám nejradši Péťu.

Maminka ho ale v oblibě nemá a byla by o moc raději, kdybych se s ním přestala kamarádit. Možná právě kvůli tomu, že se rád pere. A taky je dost hluchý a drzý. Oráchlý. Je to Rom. Oni to mají doma jinak. Péťa nic nemusí, a tak prostě ani neposlouchá. A to ani paní učitelku.

Nicméně ho možná právě proto obdivuju. Já taky nerada poslouchám.

Ale někdy musím. Někdy to jinak nejde.

Možná ho miluju. Ale to nikomu neříkejte. Rozhodně ne jemu. A už vůbec ne mamince. Ta by z toho byla nešťastná. Přála by si, abych měla jinou povahu, klidnější. Abych byla jako ségra.

Jenže taková nejsem.

A nebudu.

S tím se asi musí smířit. Jenže se s tím nesmiřuje lehce. Pořád se mnou bojuje. Nebo já s ní?

Život je někdy hrozně složitý. Já bych si jen hrála. A prožívala různá dobrodružství. Mám ráda, když se něco děje.

3. KAPITOLA

Z PEKLA ŠTĚSTÍ

Když už se mi ticho v bytě zdá neúnosné, cinkne zvoněk. Nejdřív jemně, jako by se spíš někdo spletl. Pak se ale rozdrní tak, až nadskočím. Někdo se do toho opřel, jako by venku hořelo. Přiskočím k oknu, ale nic samozřejmě nevidím. Bydlíme v nejvyšším patře. I kdyby dole někdo stál, je schovaný pod stříškou, která kryje zvonky. To by ten někdo musel vyjít před dům a pohlédnout nahoru, abych ho viděla.

Což se nestalo, protože zvoněk pořád drnčí. Až mi uši zaléhají. Tisknu si na ně obě dlaně, protože chci, aby to už přestalo. Kdo to může být? Nikoho nečekám. A pak je najednou ticho. Ta změna je tak ohlušující, až se celá ošiju. Na tom tichu je něco děsivého. Dostanu strach, ani nevím proč. Nikdy jsem se doma sama nebála.